

MODERN DÉLSZLÁV KÖLTŐK

Ébredj

Jovašević Miloš, földmunkás

Ébredjétek, kik fekete rögök mélyén ólmos álmotok álmodjátok.
Oszlik a homály köröttünk, új nap bukik fel kleten,
fénykévébe merülnek a sötét völgyek, sirok és átok,
új erők buzognak. Tüzes óriások tépnek az avult köteleken.
Gyengék, fájók, megvetettek védelmezője ébredj!
Vértelen milliók áhítják hit-tápláléknak a véred.

Sziráénák, örömharang érc-szavára új légiók kelnek.
Ha nem ébredsz, álmos barátom, acélsodra magával tép,
mert ércfolyóként suhognak kalapácsok, kaszák és sarlók felelnek,
új élet hömpölyög: mámoros, üde-ifjú és szép.
Új hit dagaszt, szívünk már csirázta szabadságot, munkát, kenyeret.
Téged még vonzanak aljasság, csalások, legendás ének?
Az igazság hív. Mondd: jelen! s mutasd fel tenyered,
mint minket, téged is megkívánt hősének.

A föld, mely szült, új szépséget álmodik magára egy szebb korban.
Meleg szivedben ismeretlen rejtőznek még húnyt máglyák,
de lázasan gyullad, felviharzik, új lánggra lobban:
a megvetettek légiója lép. Pajtás: a kezed! hogy
egyedül szíved kétségek ne rágják.

ÁFION

Arsenijević Tódor, földmunkás (macedón dialektusban)

*Áfion a kincünk,
áfion a nincünk.*

*Felszántottuk a széles mezőket,
korhadtt faekénkkel,
kemény, kérges munkáskezűnkkel
bevetettük őket.*

*Izzadt hajladozásunk,
nem gyümölcstelen várásunk.
Legel a szem a zöldelő mezőn,
a máktengeren, az éllemezőn.*

*A mi mákunk mind,
a mi mákunk int,
mi vetjük, mi szedjük:
orvosságunk-mérgünk,
mérge annak, akinek nincs,
orvosság ott, ahol a kincs.*

*Mi vetjük, mi aratjuk,
fekete kátrány-aranyunk,
folyik-folydogál, csurran,
koppan a bank-kasszában.
Millió csepp feketén cseppen,
áfioncsepp bankereszen.*

Ford.: Lőrinc Péter